

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.082/2019/6-I. szám

A Szegedi Ítéltábla a Bihari Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Bihari Krisztina) által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek - az Óvári Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Óvári Judit) által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2019. január 11. napján kelt 6.P.21.588/2018/11. számú ítélete ellen a felperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperes részére 85 000 Ft (nyolcvanötezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 214 714 (kétszáztizennégyezer-hétszáztizennég) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az I. r. felperes 2008. február 3. napján kölcsönkérelmet nyújtott be az alpereshez, amelyben feltüntetett adatok szerint svájci frank alapú, szabad felhasználású jelzáloghitelt igényelt. Ezzel egyidejűleg az I. r. felperes, mint adós és a perben nem álló **(személy neve)**, mint zálogkötelezett „Tájékoztató a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól” megjelölésű tájékoztatót írt alá, tanúsítva, hogy az abban foglaltakat elolvasta, megértette és tudomásul vette. A tájékoztató tartalma szerint a devizában történő finanszírozás választásával a fogyasztó élvezheti a a választott deviza piacának előnyeit, ugyanakkor viseli annak kockázatát is. A kölcsönszerződés megkötésével a fogyasztó tudomásul vette, hogy a bank a folyósított kölcsönösszeget a választott devizanemben tartja nyilván, annak visszafizetése a kölcsönbevevő választása szerinti devizában történik. Figyelmeztetést tartalmazott a tájékoztató arra vonatkozóan, hogy az idegen deviza átváltási aránya, az árfolyama a napi piaci mozgások hatására változhat, egy esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozás/emelkedés előre nem látható és előre ki nem számítható többletköltséget okozhat a kölcsönbevevő részére. A tájékoztató részletezte a finanszírozás előnyeit is, nevezetesen, hogyha a finanszírozási devizanem árfolyama a forinttal szemben csökken, úgy ez a kölcsönbevevő fizetési terhei kedvezőtlen változásával járhat, azaz azt eredményezheti, hogy a kölcsönbevevőnek kevesebbet kell visszafizetnie, mint amennyi a kölcsön megkötésekor számított forint ellenértéke alapján elvárt volt. Fordított esetben azonban, ha nő a finanszírozás devizanemének forinttal szembeni árfolyama, úgy az a finanszírozás ellenértéke megnövekedésével jár, így ebben az esetben a felvett devizahitel visszafizetéséhez több forintot kell a megfelelő devizanemre átváltva felhasználni. Rögzítésre került, hogy a hitel kamatait a kiválasztott deviza iránti nemzetközi

kereslet-kínálaton alapuló elszámoló árak határozzák meg. A kamatláb rendszeres időközönként - a kamatperiódusoknak megfelelően - változik és a kiválasztott devizanem mindenkor piaci viszonyaihoz igazodik. Részletes tájékoztatást tartalmaz arról, hogy a piac kedvezőtlen alakulása miatt a fogyasztónál jelentkező többletterherért a hitelező felelősséget vállalni nem tud, a változások követése a kölcsönbevevő kötelezettsége, ennek figyelembevételével neki kell a szükséges intézkedéseket megtennie azzal, hogy a bankot az ügylet évenkénti tájékoztatási kötelezettség ettől függetlenül is terheli. A fogyasztó aláírásával igazolta, hogy a finanszírozás kockázatairól világos tájékoztatást kapott, a kockázati összetevőket ismeri és a hitelt ennek ismeretében is fel kívánja venni.

Az I. és II. r. felperesek mint adóstársak a fentivel azonos megszövegezésű kockázatfeltáró nyilatkozatot írtak alá 2008. március 13. napján, majd ezzel egyidejűleg teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt svájci frank alapú kölcsönszerződést kötöttek az alperessel szabad felhasználású jelzáloghitel igénybevétele céljából. A szerződés 1. pontja szerint az alperes 55 625 svájci frank összegű kölcsönt nyújtott a felpereseknek azzal, hogy annak futamideje 300 hónap, amelyből 95 hónap a türelmi idő. A kölcsön éves kamatlába a folyósítás időpontjában 6,69 %-ban került meghatározásra (III.3. pont). A szerződés III.4. pontja szerint a kölcsön ügyleti kamatlábát, késedelmi kamatát kamatperiódusonként jogosult a bank egyoldalúan megváltoztatni.

A szerződés IV. fejezete a kölcsön- és járulékaik megfizetésének módjáról, az V. fejezet a kölcsön biztosítékairól, míg a VI. a szerződésszegés eseteiről rendelkezik.

A szerződés VII. fejezete a „Svájci frank klauzula” címet viseli, amelynek 2. pontja szerint az adós kifejezetten nyilatkozik, hogy a banki felvilágosítást, mely szerint a jelen kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem CHF forrás, megértette és ezen információ tudatában is igénybe kívánja venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget. A kölcsönszerződést **(közjegyző neve)** közjegyző **(közjegyzői okirat száma)**. számon közjegyzői okiratba foglalta.

A peres felek 2008. március 13. napján jelzálogszerződést kötöttek az akkor **(személy neve)** tulajdonában állott **(ingatlan címe)** szám alatti ingatlanra.

Az alperes elvégezte a 2014. évi XL. tv. (DH2. tv.) szerinti elszámolást, amely felülvizsgálatnak minősül.

A felperesek elsődleges keresetükben a kölcsönszerződés egésze érvénytelenségének megállapítását kérték a hitel és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 213. § (1) bekezdés a), b), d), e) pontjaiba ütközés miatt, míg másodlagos kérelmük az egyes szerződési feltételek tisztességtelensége megállapítására irányult (I.1., III.1., IV.3., VII.2., VIII.10. pont), az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja, 2. § d), f) és h) pontja alapján. A szerződés érvénytelenségének jogkövetkezményeként kérték a kölcsönszerződést az ítélelhozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítani azzal, hogy az ügyleti kamat évi 6,69%, amelynek figyelembevételével 12 243 435 Ft a fizetési kötelezettségük összege, 9 559 508 Ft-ot teljesítettek, a tartozásuk 2 683 327 Ft. Utóbb kereseti kérelmüket módosították és azt kizárólag a szerződés svájci frank klauzulája érvénytelensége tekintetében tartották fenn.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy a szerződés bármely, a felperesek által felhozott okból teljesen, avagy részlegesen érvénytelen lenne.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15 nap alatt 280 000 Ft perköltséget azzal, hogy a feljegyzett 161 040 Ft eljárási illetéket az állam viseli. Határozata indokolásában megállapította, a perbeli kölcsönszerződés deviza alapú fogyasztói szerződés, részletezte annak lényegét és kiemelte, e szerződés típus velejárója, hogy az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik, amelyet viselni köteles. Rámutatott, a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszoolgáltatás körébe tartozó rendelkezés, amelynek tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor nem volt világos és érthető. Megállapította, a felperesek a szerződéskötést megelőzően átvettek és aláírtak egy kockázatteltáró nyilatkozatot az ügylet árfolyamkockázatáról, erre vonatkozóan további részletes tájékoztatást tartalmazott a kölcsönszerződés VII.2. pontja, továbbá a közjegyzői okirat is. A tájékoztatóban foglaltakat részletesnek, közérthetőnek ítélte, az az átlagosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára világos és érthető volt, ezáltal az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezést nem tekintette tisztességtelennek. Alaptalannak ítélte azt a felperesi hivatkozást, hogy az árfolyamváltozást a szerződés VII.1. pontja szerint csupán 5 %-os mértékben kell a fogyasztónak viselnie, ilyen korlátozó rendelkezést ugyanis a szerződés nem tartalmaz.

Részletesen kifejtett álláspontja szerint a perbeli szerződés magába foglalja a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), d), e) pontjaiban és (2) bekezdésében részletezett tartalmi elemeket, így azok hiánya miatt a szerződés nem érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésükben a felperesek elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatását, a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték. Hangsúlyozták, pontosított keresetükben kizárólag a szerződés svájci frank klauzulája érvénytelensége megállapítását kérték, az egyéb kereseti kérelmeiket nem tartották fenn, így azok érdemi elbírálása és ezek tekintetében tényállás megállapítása szükségtelen volt. Ezzel szemben az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződési pont tisztességtelenségét illetően a kereseti kérelmük nem került elbírálásra, e tekintetben az elsőfokú bíróság bizonyítást sem foganatosított, tanúkat nem hallgatott meg. A szerződés VII.2. pontja alapján a felperesek alappal gondolhatták, hogy az árfolyamkockázat nem valós, avagy csak korlátozott mértékben terheli őket, ebből következően a tájékoztatás a 203. § (6) és (7) bekezdésében foglalt követelményeknek nem felel meg, ezáltal tisztességtelen. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem vizsgálta az alperes által adott szóbeli tájékoztatás tartalmát és döntése meghozatala során nem mérlegelte a 2/2014-es PJE, továbbá az EUB C-51/17. ítéletében foglalt követelményeket. Nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak sem, hogy a szerződés megkötése előtt kellő időben kell a kockázatteltáró nyilatkozatot a fogyasztó rendelkezésére bocsátani. Részletezték a EUB C-51/17. számú ítéletének az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatással szemben támasztott követelményeit, amely alapján lényeges, hogy az átlagos fogyasztó ne csupán azt legyen képes felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, hanem tudnia kell értékelni egy ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is. A perbeli tájékoztatás a C-51/17. számú ítéletben foglalt előírásoknak nem felel meg sem a szerződésből, sem más okiratból nem állapítható meg az, hogy a forint deviza árfolyam kedvezőtlen változása azzal a következménnyel is járhat, hogy a fogyasztó a tartozást nem tudja visszafizetni. Hangsúlyozták, a bíróságnak a határozatait a jogszabályok alapján kell megalkotnia és

figyelemmel kell lennie arra is, hogy az uniós jogszabályok a nemzeti jogszabályokkal szemben elsőbbséggel bírnak. A bíróságot indokolási kötelezettség terheli a tekintetben, hogy mely jogszabályokat alkalmazott, melyeket mellőzte, ezt határozatában részletesen indokolni köteles, amelynek az elsőfokú bíróság ítélete nem felel meg. Sérelmezték, az elsőfokú bíróság nem adott ki az 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdésének megfelelő felhívást az alperes részére annak bizonyítására, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, milyen összeget folyósított a felpereseknek, a tartozásra milyen összeg folyt be, illetve mennyi a felperesek jelenleg fennálló tartozása. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, ami indokoltá teszi annak hatályon kívül helyezését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokaira figyelemmel. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokát adta a felperes által felajánlott bizonyítás mellőzésének és döntése meghozatala során figyelemmel volt az EUB C-51/17. számú ítéletben foglaltakra. Az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatás megfelel mind az e határozatban, mind pedig a 2/2014. és a 6/2013. PJE határozatban írt követelményeknek. A felperesek maguk ítélték a legjobbnak a svájci frank hitelkonstrukciót, arra pedig nem lehetett számítani, hogy az árfolyamváltozás miatt a felvett hitel többszörösét kell visszafizetniük.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla a felpereseknek a perbeli kölcsönszerződés Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), d), e) pontjaiba ütközés miatti, továbbá a kölcsönszerződés I/1., III.1., IV.3. és VIII.10. pontjába foglalt szerződési feltételek érvénytelenségére alapított kereseti kérelmei tekintetében a pert a Pf.II.20.082/2019/6. számú végzésével megszüntette, miután az elsőfokú eljárás során a felperesek e kereseti kérelmeiktől elálltak, az alperes pedig az elálláshoz utóbb hozzájárult. Erre tekintettel az ítélet tábla mellőzte az elsőfokú ítélet megszüntetéssel érintett kereseti kérelmekre vonatkozó ténymegállapításait, illetve indokait. A fentiekre figyelemmel a fellebbezési eljárás során kizárólag abban a kérdésben kellett az ítélet táblának állást foglalnia, kaptak-e a felperesek a szerződés kötés során az ügylet árfolyamkockázatáról elégséges tájékoztatást, ehhez mérten kötelezhetők-e az árfolyam-különbözet viselésére. A felperesek módosított keresetük jogalapjaként kizárólag a szerződés VII.2. pontjának tisztességtelenségét jelölték meg, amely az árfolyamkockázatról való tájékoztatás megtörténtének elismerésére vonatkozó egyoldalú jognyilatkozat, keresetük indokaiból azonban kitűnik, hogy a szerződésnek az árfolyam-különbözet fizetési kötelezettséget megalapozó rendelkezéseit támadják.

Az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg a felek között létrejött, nem vitásan deviza alapú kölcsönszerződés lényegét és jutott arra a következtetésre is, hogy az árfolyamkockázatot korlátozás nélkül fogyasztóra telepítő főszolgáltatás körébe tartozó szerződési feltételek tisztességtelensége nem állapítható meg, mert az alperes által nyújtott tájékoztatás alapján e rendelkezések tartalma az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára is világos és érthető volt.

Az Európai Unió Bírósága a felperes által is hivatkozott C-51/17. számú ítéletében a 93/13. EGK tanácsi irányelv értelmezése alapján - egyebek között - meghatározta azokat a szempontokat, amelyek figyelembe vételével a nemzeti bíróságoknak vizsgálni kell a deviza alapú

kölcsönszerződések árfolyam-különbözet viselésére vonatkozó kikötéseinek a tisztességtelenségét. Az ítélet e kérdést érintő rendelkezése (a 3. kérdésre adott válasz) szerint a 93/13. EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az a követelmény, amely szerint a szerződési feltételeket világosan és érthetően kell megfogalmazni, arra kötelezi a pénzügyi intézményeket, hogy elegendő tájékoztatást nyújtsanak a kölcsönvevők számára ahhoz, hogy ez utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak. Az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételekre vonatkozó tájékoztatás megfelelőségének vizsgálati szempontjait illetően - lényegében megismételve a C-186/16. számú ügyben kifejtetteket - az EUB kiemelte, annak érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára abban az értelemben, hogy az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó fel tudja ismerni, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés megkötésével bizonyos mértékű árfolyamkockázatot vállal, mivel a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, és ez a pénzügyi kötelezettségeire kiható, akár jelentős mértékű gazdasági következménnyel is járhat a számára. Lényegében az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó általános szerződési feltételek tisztességtelenségének vizsgálati szempontjait illetően az EUB ítélet nem tartalmaz olyan új szempontokat, amelyeket a vonatkozó gyakorlatában (C-126/13., C-186/16.) az EUB már ne fejtett volna ki, vagy amelyeket a Kúria már ne vett volna a figyelembe a 6/2013. és a 2/2014. számú PJE határozataiban.

Lényegét tekintve a fentiekkel egyezően foglalt állást az EUB a C-227/18. számú ítéletében, megállapítva, a világos és érthető megfogalmazás követelményének megfelel az a devizaalapú kölcsönszerződés, amely olyan feltételt tartalmaz, amely úgy terheli a fogyasztóra az árfolyamkockázatot, hogy nem figyelmezteti kifejezetten arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, ha egyfelől a fogyasztót nem csupán arról a lehetőségről tájékoztatták, hogy annak a devizának az árfolyama, amelyben a kölcsönszerződést megkötötték, emelkedhet vagy csökkenhet, hanem értékelni tudja az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is.

Mindezek alapján az árfolyamkockázatról való tájékoztatás akkor tekinthető megfelelőnek, ha annak alapján az általánosan tájékozott, körültekintő és ésszerűen figyelmes fogyasztó fel tudja mérni, hogy a szerződéses jogviszony fennállása alatt a nemzeti valuta súlyos leértékelődése is bekövetkezhet, és ennek következtében a kölcsönszerződésből eredő, a pénzintézzel szembeni tartozása, s ezzel együtt az általa fizetendő törlesztő részletek összege, illetve száma jelentős mértékben megnövekedhet. Lényeges ugyanakkor, hogy sem az EUB fenti ítéletei, sem a Kúria 6/2013. és 2/2014. számú PJE határozatai szerint nem volt és nem lehetett a pénzintézet feladata, hogy a jövőbeni árfolyamváltozás tényét, irányát, vagy esetlegesen mértékét „megjósolja”.

Az alperes által a kockázatteltáró nyilatkozatban nyújtott tájékoztatás az EUB döntésében, valamint a Kúria 2/2014. számú PJE határozatában megjelölt követelményeknek maradéktalanul megfelel. A kockázatteltáró nyilatkozatnak az a kitétele, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás „előre nem látható és előre ki nem számítható többletköltséget okozhat”, továbbá az, hogy „ha nő a finanszírozás devizanemének forinttal szembeni árfolyama, úgy az a finanszírozás ellenértéke növekedésével jár, így ebben az esetben a deviza hitel visszafizetéséhez több forintot kell megfelelő devizanemre átváltva felhasználni”, felismerhetővé teszi a fogyasztó számára a forint svájci frankhoz viszonyított súlyos leértékelődése futamidő alatti bekövetkezésének a lehetőségét és az esetleges leértékelődés fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatását. Kiolvasható ez a kölcsönszerződés VII.1. pontjából is, abból ugyanis kitűnik, hogy az árfolyam kedvezőtlen változása

miatt az adós fizetési terhei oly mértékben emelkedhetnek, hogy a nyújtott fedezet már nem tekinthető megfelelő biztosítéknak, ezért az adós pótfedezet biztosítására köteles. Az alperes által az ügylet árfolyamkockázatáról adott külön tájékoztatás tehát - az eltérő szóhasználat ellenére - tartalmilag kielégíti az EUB döntésében előírt követelményeket. Tényként állapítható meg, hogy az I. r. felperes a tájékoztatást már a szerződés megkötését megelőző egy hónappal korábban megkapta. A II. r. felperes a kockázatfeltáró nyilatkozatot a szerződés megkötésével egyidejűleg, de nyilvánvalóan azt megelőzően írta alá, hiszen a szerződés 2. pontja a folyósítási feltételek között szerepelteti a kockázatfeltáró nyilatkozat aláírását. A felperesek csupán állították, de semmivel sem igazolták, hogy nem volt lehetőségük az aláírást megelőzően a kockázatfeltáró nyilatkozatot hazavinni és áttanulmányozni. Azt, hogy az alperes az erre irányuló kérelmüket elutasította, maguk sem állították. Az pedig, hogy az árfolyamkockázatról való tájékoztatást tartalmazó okirat aláírására a szerződéskötéssel egyidejűleg kerülhet sor, önmagában nem kifogásolható (Emlékeztető a Kúria Konzultációs Testület 2019. április 10-i üléséről, 5. pont).

A felperesek azt is kifogásolták fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a pénzügyi intézménytől kapott szóbeli tájékoztatás tartalmát, e tekintetben nem folytatott le bizonyítási eljárást. Kiemeli az ítéletábra, nincs olyan jogszabályi előírás, amely szerint a fogyasztónak szóban kell a részletes tájékoztatást megadni. Elsődlegesen a kockázatfeltáró nyilatkozatban adott tájékoztatás, valamint a szerződés tartalma alapján kell elbírálni, hogy az általánosan tájékozott, körütekintő fogyasztó felismerhette-e az ügyletben rejlő kockázatot. Ha a fogyasztó írásban megkapja az érthető és világos tájékoztatást, az árfolyam-különbözet viselésének kötelezettsége alól csak annak bizonyításával mentesülhet, hogy a szerződésben, illetve a külön íven szövegezett kockázatfeltáró nyilatkozatban írtak ellenére a szerződéskötés során a pénzügyi intézménytől szóban kapott tájékoztatás alapján alappal gondolhatta úgy, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékben korlátozott (van egy bizonyos maximuma). Ez a helyzet akkor, ha a fogyasztó az árfolyamváltozás várható alakulásáról, maximális mértékéről, a pénzügyi intézménytől, annak képviselőitől konkrét, később azonban tévesnek, valótlannak bizonyult tájékoztatást kapott (2/2014. PJE határozat 3. pont indokolása). A felperesek azt adták elő, hogy az alperes ügyintézőjének tájékoztatása szerint a svájci frank és a forint árfolyamának „kismértékű elmozdulása” lehetőségéről beszélt, ez azonban ellentétes a kockázat feltáró nyilatkozatnak az „előre nem látható, előre ki nem számítható” árfolyamváltozásra vonatkozó kitételével. Az I. r. felperes úgy nyilatkozott „talán” elhangzott az az alperes ügyintézője részéről, hogy a futamidő végén a felvett összegnek legfeljebb kétszerese lehet a visszafizetett összeg. Az ilyen tartalmú tájékoztatás nem tekinthető hiteltérdemlőnek a kockázat feltáró nyilatkozat tartalmával szemben, másrészt az I. r. felperes a „talán” kifejezést használta, vagyis maga is bizonytalan volt az ilyen tartalmú tájékoztatás elhangzásában. Az írásban nyújtott tájékoztatással szemben a felperesek által állított szóbeli tájékoztatás nem tekinthető hiteltérdemlőnek, ezért szükségtelen volt e tekintetben a bizonyítási eljárás lefolytatása.

Nem terheli mulasztás az elsőfokú bíróságot amiatt, mert a szerződés tartalma megállapítása érdekében nem adott ki az alperes részére a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti felhívást. A szerződés tartalma ugyanis a csatolt okiratok alapján egyértelműen megállapítható volt, a közjegyzői okiratba foglalt szerződés az annak létrejöttéhez szükséges valamennyi tartalmi elemet rögzíti, így a szerződés tartalmának megállapítása érdekében szükségtelen volt a felhívás kiadása, avagy bizonyítás felvétele. Annak pedig, hogy a felperesi teljesítés hogyan került elszámolásra, a szerződés érvényességét nem érinti, ilyen tartalmú bizonyítás lefolytatása a szerződésszegésre alapított kereset kapcsán merülhetett volna fel. Az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének is, megjelölte ítéletében a döntése alapját képező jogszabályi rendelkezéseket, illetve polgári jogegységi határozatokat, utalt az Európai Unió

Bíróságának a jogvita elbírálása szempontjából releváns döntéseire, e tekintetben tehát nem volt megállapítható olyan eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak az új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítását indokolta volna.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítélete permegszüntetéssel nem érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes fellebbezési eljárási költségei viselésére, amelynek összegét az ítélőtábla az ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapított meg.

A felperesek a perben személyes költségmentesség kedvezményében részesültek, ezért fellebbezésük sikertelenségére figyelemmel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2019. május 8.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Dobler László sk.
táblabíró